

Den Frisindede.

6te Merg.

Tirsdagen, den 26de Mai, 1840.

Nr. 61.

Kedigeret og udgivet af Claudius Rosenhoff.

Motto: Non haberi, sed esse.
Ei blot synes, men være.

(Tycho Brahes Symb)

Natten imellem Sondag og Mandag Kl. 1.

„Man bør ikke male en vis Mand af paa
Væggen, saa kan han let komme.“

„Dannevang, med grønne Bred,
Hvad er vel paafærde,
At man i din dybe Fred
Skuer blanke Sværde?
At Husarer, Politi,
Bøgtene med Skilte,
Efter Midnat drog forbi
Og min No forspildte?“

Hvor der Noget er at see,
Massen let sig sanker,
Skjøndt den veed, at der maatte
Løse Hug kun vanker;
Men, hvor Jintet foregaar,
Som kan ud den lette,
Den ei Træffuglysten faar,
For at prøve Stoffe.

I mit stille Kabinet
(Skraaet for Magistraten),
Bækkede mig Hestetræ
Natten paa Sabathen.
„Dannevang, med grønne Bred,
Skjærmet af Husarer!
Brydes saa min Nattefred,
Ingen Skat jeg svarer.“

Naar man paa letfindig Snaf
Af et Par Spioner,
Blinde Folk i Tassen stak
Kugler og Patroner, —
Har vel ingen Mand imod
Donquiroteriet,
Naar man skaane er saa god,
Hvad til Soon er viet.

Brev til udenbys Abonnenter, betræffende Festsighederne den 22 Mai.

Soverdagsten d. 23 Kl. 12.

I gode Folk i Provindserne leve vel sagtens i den
Formening, at en kjøbenhavnst Redacteur paa en vis
Maade har det som Journalisterne i England og i Tydsk-
lands større Stæder, eller som de franske Feuilletonister,
at de nemlig have Entree overalt, være sig i Skuespil-
huset, ved lit de parade, Kroninger, eller hvorsomhelst
der er Noget at see og hvortil der skal en Art af Be-
gunstigelse, for at de siden kunne referere det noiagtigt,
og ikke, som nu vel ofte er Tilfældet, naar de maae stole
paa Andres Dine og Dren, bygge deres Conclusion paa
feilagtige Præmisses, d. v. s.: domme om en Ting og
gjøre Bemærkninger over den, Skjøndt de kun har den ef-
ter Andres Beretning. Men I troe seil, Godtfolk; thi
en kjøbenhavnst Redacteur (maaſtee en enkelt Undtagelse
fraregnet) er saa lidet paaagtet, at han maatte nedlade sig
til at sege de smaaligste og mest ydmygende Vagdersveie,
naar han, for dog nogenlunde at regte sit Kald og holde
Begivenhederne à jour, vilde forskaffe sig en Udgang, der
burde staae ham, just ham aaben. Vi ville hermed in-
genlunde have meent — thi saa ubeskedne ere vi ikke —
at han overalt skulde være yndet, eller æret som Die-
blikkets Notarius, hvorpaa Historiefriverne engang kunde
bygge deres Data; nei, blot taalt skulde han være —
Meget vilde da forme sig anderledes, og for Paatræn-
genhed kunde man være temmelig sikker; thi Den, der
kommer som Referent, holder sig nok stille og tilbagetog-
gent, og hvad man med Letthed kan faae, sætter man
heller ikke synderlig Priis paa (for det Tilfælde, at det
skulde ansees for nogen særdeles Begunstigelse, den man
dog ikke retvel burde tilstaae en — Tjende.) Skal der-
imod han betragte alle, tildeels dog offentlige Festivite-
ter eller Sligt som Stæder, fra hvilke han, om end ikke

Regentsen Vivat for Studenterne, og trak sig derfra til Nørregade, hvor ligeledes lignende Raab udbragdes, der gjentog sig paa lille Kjøbmagergade, indtil Politiet paa Kultorvet nogenlunde fik Colonnen brudt. Længere fandt vi det ikke raadeligt at følge qva Referent, men horte kun i Graastand endnu idelig Huien og Skrig.

Hvo der ledte denne vilde Skare, have vi ingen Ahuelse om; men det vide vi, at ingen af de Mænd, der paa den senere Tid saa hadesfuldt forfølges og saa fort bagvadses, har havt sjerneste Andeel i disse tumultariske Optrin. Men Mangel paa human Behandling fra Politiets Side, hvor ingen Grund er til at angribe Stadens Borgere med Stokkepnygl, kan meget let bevirke, at Borgerne trække sig tilbage, hvor Politiets Magt dog er Usmagt; thi det maa dog Vedkommende betænke, at med den physiske Magt batter hverken Politie eller Husarer stort imod en sand Pobelmasse, og med den juridiske Helligheds Skjold, bag hvilket Stokkepnygl mod værgeløs Borger let kunne uddeles uden Modværge, dækker man sig ikke i Rattens Mulm, naar Pøblen først slipper Seilen. —

Foresten bede vi Eder, heistærede Udenbyes, ikke at nære nogen Uro over disse Optøiers videre Folge. Er end ikke Stemningen aldeles herinde, som det vel var ønskeligt, saa vil den dog snart blive god igjen. — Det smertes os, at hine Optrin maaskee ere en Malurtsdraabe i vor Konges Glædesbæger paa en af hans Livs lykkeligste Dage; men kunde Dnsker gjøre det, da vilde vort „Parties" vistnok forene sig med deres som misgjænde os, og bede, at Fredens og Kjærlighedens Aand ingenfinde maatte vige fra Trostfabens. Gid det kongelige Brudepar maatte leve mange og glade Aar, elsket af hele Folket, og gid Kongen aldrig nogenfinde lytte til Dretudere og Dientjenere, der kunne have Fordeel af at bringe ham til at troe, at de, der ønske Reform, ville Oprør; thi Loyalitet og Liberalitet, mene vi, kunne meget vel forenes, og det er kanskee ikke Hs. Majestæts fletteste Undersaarter, der hellere henvende Blifket imod Nord og Vest, end imod Østen. —

Om Thorvaldsens Persons Model.

Denne Model staaer i „Boelunds Værksted" i Nyse Have. — Men hvorlænge vil den blive staaende der unyttet? — Maaskee til den forgaaer. —

Det kommer nu an paa, om nogen Mæcenas af Kunsten vil bestille den, om nogen af vore Rigmænd ønske at erholde den udbugget i Marmor.

Ere de danske Rigmænd nu ikke saa rige, at Gen kan bekoste det, eller flere forene sig derom til en offentlig Bestemmelse, saa var det kanskee dog meget ønskeligt, om alligevel et større Samsund sydselsatte sig med at naae dette Diemed. Vi skulde næsten formode, at den Egn hvori han i Sydsjælland har udarbejdet saa meget Værdifuldt, vilde nære det Ønske, at eie til evig Erindring om ham hans Statue. — Maaskee der i det hele Amt kunde findes en Samling af Mænd, der kunne og ville udrede Befordringerne derved; men det allervanskeligste i Sagen blev nok, at tage en Bestemmelse med Statuen, saaledes, at denne blev Amtets fælleds Eiendom, opstillet paa et eller andet vigtigt Sted, der var ved visse Leiligheder et Foreningspunkt. — Dette vilde være lettere at udfinde, isald en saadan kostbar Statue turde betroes Clementernes Kamp, udstilles ved en Vej, og i alt Fald turde udsættes for menneskelig Raadhed og Raahed.

Ved at antyde dette Foretagendes Interessé og Vanskeligheder, anbefale vi den til de Formaaendes nærmere Overveielse.

A. C.

(Syd-Sjæll. Avis.)

Nyheds-Artikel.

Kjøbenhavn.

I „Kjøbenhavns Morgenblad" findes et Udvalg af endel herlige Kærnesprog af Fr. Rückerts Læredigt: „die Weisheit des Brahmanen". Som en Probe meddele vi følgende:

„Den, som Værdige gav Hæderstegn at bære,
Kan han til Værdige dem byde end med Gæ?"

— I blandt dem, der i Anledning af Deres Majestæters Solbryllup ere bleve udnævnte til Riddere af Dannebrog, findes ogsaa: Kammerherre Blücher-Altona, Oversaldmesteren Grev Danneberg-Samsøe, Prof. Urfin m. fl.

— Man har ofte i tidligere Dage undret sig over, at Prof. Sibbern ikke har skrevet Artikler til Folkebladet, da det dog, efter Formandens gjentagne Ytringer desangaaende at domme, stortede paa Bidrag. Det hed sig da, at Prof. S., som dybtænkende Videnskabsmand, ikke var det folkelige eller populære Foredrag mægtig. Denne Indsigelse falder nu bort; thi at Sibbern kan skrive saa Menigmand kan forstaae det, viser tilfulde Adresseravisen for Fredagen den 22 denes, der atter er prydet med en humoristisk Artikel af Profesoren. Efter nogle almindelige Bemærkninger om gode Mæringer og ikke gode Mæringer, som Borherre giver Landmanden, glæder S. Haandværkeren, Kunstneren, Handelsmanden og Kræmmeren med den